

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У БИЈЕЉИНИ
Број: 83 0 К 034058 18 Кж
Бијељина, 18.9.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Окружни суд у Бијељини, у вијећу састављеном од судија Мирка Васиљевића, као председника вијећа, и судија Дана Јамине и Зорана Циде, као чланова вијећа, са записничарем Миросавом Радић, у кривичном предмету против оптужене Алиде Нађ-Мађарац због продуженог кривичног дјела – повреда закона од стране судије из члана 376. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног јавног тужиоца у Бијељини изјављеној против пресуде Основног суда у Зворнику број 83 0 К 034058 17 К од 28.3.2018. године, на сједници одржаној 18.9.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба Окружног јавног тужиоца у Бијељини и потврђује пресуда Основног суда у Зворнику број 83 0 К 034058 17 К од 28.3.2018. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Зворнику оптужена Алида Нађ – Мађарац на основу члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) ослобођена је од оптужбе због продуженог кривичног дјела – повреда закона од стране судије из члана 376. Кривичног закона Републике Српске. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Бијељини због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда, уважавањем жалбе, укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптужене Стојановић Миодраг, адвокат из Бијељине предложио је да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Сједница жалбеног вијећа овог суда одржана је, у смислу одредбе члана 318. ЗКП РС, без обавјештавања странака и браниоца, с обзиром да тужилац у жалби, а бранилац у одговору на жалбу нису захтијевали да буду обавјештени о сједници вијећа.

Овај суд је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, и по оцјени навода жалбе пресудио као у изреци из следећих разлога:

У жалби се приговара да постоји противрјечност изреке и разлога побијане пресуде у погледу законског основа за њено доношење и у том правцу истиче да је оптужена изреком пресуде ослобођена од оптужбе на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС, а да из образложења пресуде произилазе и разлози који одговарају основу за доношење ослобађајуће пресуде из члана 298. тачка в) ЗКП РС. Тиме се тврди да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у процесном облику противрјечности изреке и разлога пресуде.

Такав приговор није основан, јер, по налажењу овог суда, у овом сегменту нема противрјечности између изреке и разлога побијане пресуде. Првостепени суд је изреком пресуде оптужену ослободио од оптужбе примјеном члана 298. тачка а) ЗКП РС, налазећи да дјело које је оптуженој стављено на терет не представља кривично дјело повреде закона од стране судије из члана 376. Кривичног закона Републике Српске, док су разлози из образложења пресуде у сагласности и прате изреку пресуде, с обзиром да су, у смислу одредбе члана 304. став 9. ЗКП РС, наведени јасни разлози којима се првостепени суд руководио када је оцијенио да дјело које је оптуженој стављено на терет не представља наведено кривично дјело.

Тужилац у жалби, у жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања полази од тога да докази који су изведени на главном претресу потврђују наводе оптужнице да је оптужена учинила кривично дјело које јој је стављено на терет, па у том правцу врши анализу и оцјену садржаја изведених доказа и тумачи прописе на чије се кршење оптужница позвала, а онда на основу своје оцјене доказа изводи закључак да је доказана кривица оптужене за кривично дјело из оптужнице. На таквом резонувању, даље, закључује да су у оптужници садржана сва обиљежја кривичног дјела, али када то закључује поново се враћа на доказе и њихову доказну снагу.

Такве тврдње жалбе представља аргументе за побијање ослобађајуће пресуде која је донесена на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС. Међутим, оптужена по томе законском основу није ослобођена од оптужбе, с обзиром да је ослобођена од оптужбе на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС у ситуацији када је првостепени суд нашао да дјело из оптужнице не садржи чињенице и околности које представљају законска обиљежја кривичног дјела из члана 376. Кривичног закона Републике Српске, па би овом законском основу за доношење ослобађајуће пресуде свакако одговарао жалбени основ повреде Кривичног закона из члана 312. тачка а) ЗКП РС који у жалби није ни наведен, осим што је дјелимично заступљен у разлозима из образложења жалбе. С тога, имајући у виду законски основ за доношење побијане пресуде, овај суд указује да се овдје не ради о томе да ли је нека чињеница доказана, како се у претежном дијелу жалбе инсистира и тврди, већ о томе да ли је првостепени суд правилно закључио да дјело, онако како је описано у измијењеној оптужници, садржи сва законска обиљежја кривичног дјела повреде закона од стране судије из члана 376. Кривичног закона Републике Српске.

Првостепени суд у побијаној пресуди наводи више разлога због којих сматра да дјело које оптуженом стављено на терет не представља наведено кривично дјело. Тако оцјењује да у чињеничном опису дјела нису садржане чињенице и околности које одражавају намјеру оптужене да другоме прибави користи, као посебно субјективно обиљежје кривичног дјела, да у опису дјела није одређена врста користи и да нису одређена лица којима је корист прибављена, те да у опису дјела нису садржане чињенице

и околности које указују да је оптужена приликом доношења рјешења о именовану стечајних управника незаконито поступала, кршењем законских прописа на које се тужилац позвао у оптужници.

Оцјењујући правилност ових закључака првостепеног суда, поводом приговора жалбе, овај суд налази да је у чињеничној структури дјела из оптужнице довољно одређено субјективно обиљежје дјела (намјера да се другоме на правно недозвољен начин прибави корист), те да из описа дјела произилази да се ова намјера, по ставу оптужбе, односила на прибављање имовинске користи стечајним управницима Ђурђевић Лазу, Петровић Миодрагу и Марковић Горану у виду награде за рад за вођење стечајних поступака. С тога се не може прихватити оцјена првостепеног суда да у структури дјела из оптужнице није описано субјективно обиљежје предметног кривичног дјела и да нису наведена лица којима је корист прибављена, као и врста користи.

Супротно овоме, првостепени суд правилно закључује да у опису дјела нису садржане све чињенице и околности које одређују законску радњу предметног кривичног дјела. За постојање кривичног дјела повреде закона од стране судије захтјева се да је судија у судском поступку, с циљем да другом прибави какву корист или да му нанесе штету, донио незакониту одлуку или на други начин прекршио закон. Дакле, за постојање дјела потребно је да се ради о незаконитој судској одлуци или другом облику кршења закона.

У тачкама 1., 2. и 3. диспозитива измијењене оптужнице наводи се да је оптужена у својству судије Окружног привредног суда у Бијелини приликом именовања стечајних управника поступала противно члану 28. став 1. Закона о стечајном поступку – Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 26/10), а у тачкама 1. и 4. оптужнице и противно члану 68. Закона о стечају („Службени гласник Републике Српске“, број 16/16). Одмах треба истаћи да позивање тужиоца на повреду одредбе члана 28. став 1. Закона о стечајном поступку у случајевима именовања стечајних управника из тачке 1.е) и 3.д) оптужнице нема никакав значај, ни правно дејство, с обзиром да је дана 10.3.2016. године наведени закон престао да важи ступањем на снагу Закона о стечају. Имајући у виду да су у наведеним случајевима рјешења о именовану стечајних управника донесена 18.12.2016. године и 18.10.2016. године, то оптужена није ни могла прекршити закон који се није примјењивао у вријеме именовања стечајних управника. Такође, одредба члана 68. Закона о стечају није примјењива у погледу оптужби из тачке 1.а) б), ц) и д) диспозитива оптужнице, с обзиром да је именовање стечајног управника извршено прије него што је наведени закон ступио на правну снагу (10.3.2016. године).

У односу на оптужбу за кршење одредбе члана 28. став 1. Закона о стечајном поступку у погледу радњи из тачке 1.а) до д), тачке 2.а) до е) и тачке 3.а) до ц) оптужнице, правилно првостепени суд закључује да је у опису радње дјела изостало навођење вриједности стечајне масе и да навођење вриједности стечајне масе представља чињеницу од одлучног значаја за оцјену да се ради о незаконитом именовану стечајних управника, кршењем наведене законске одредбе, што је објективни услов за постојање кривичног дјела. Наиме, овај суд прихвата као правилну оцјену првостепеног суда да одредба члана 28. Закона о стечајном поступку не прописује апсолутну забрану да један стечајни управник не може водити више од једног стечајног поступка, с обзиром да је остављена могућност да један стечајни управник може истовремено водити два стечајна поступка, под условом да појединачна вриједност стечајне масе не прелази износ од 5.000.000,00 КМ, и с обзиром да у стечајним поступцима мале вриједности (када

очекивана вриједност стечајне масе не прелази износ од 100.000,00 KM) стечајни управник може водити више од два стечајна поступка. С тога је, имајући у виду садржину одредбе члана 28. Закона о стечајном поступку, у опису дјела било неопходно назначити вриједност стечајне масе у сваком од инкриминисаних случајева, да би се могло закључити да вриједност стечајне масе прелази износ од 5.000.000,00 KM или да не прелази тај износ. Према оптужници, онако како је постављена, може се само претпостављати да вриједност стечајне масе прелази наведени износ, али се исто тако може претпоставити да вриједност стечајне масе не прелази овај новчани цензус, а може се чак и претпоставити да вриједност стечајне масе не прелази износ од 100.000,00 KM (стечајни поступак мале вриједности). Међутим, чињенице и околности које образују законска обиљежја кривичног дјела, а које недостају у чињеничном опису дјела, не могу се претпостављати, нити се оне могу црпити из доказне грађе, како то у овом случају сугерише жалба, с обзиром да у смислу одредбе члана 242. став 1. тачка в) ЗКП РС оптужница треба да садржи чињенице и околности која претстављају законска обиљежја кривичног дјела, као и остале околности потребно је да се кривично дјело прецизно одреди.

Правилно првостепени суд констатује и да одредба члана 68. Закона о стечају, на чије се кршење позива оптужница, не прописује апсолутну забрану именовања за стечајног управника лица које се налази на листи стечајних управника за подручје другог мјесно надлежног суда, с обзиром да одредба члана 68. став 3. наведеног закона даје могућност да се за стечајног управника именује лице које се налази на листи са подручја другог мјесно надлежног суда у Републици Српској, ако на подручју надлежног окружног привредног суда нема довољан број стечајних управника, односно ако су стечајни управници са подручја надлежног окружног привредног суда већ именовани у два стечајна предмета. Имајући у виду ову законску одредбу, и овај суд закључује да је у погледу оптужби за кршење одредбе члана 68. Закона о стечају (тачка 1.е) и тачка 4. оптужнице) у опису радње дјела било потребно навести чињеницу да је именовање стечајног управника са подручја другог мјесно надлежног суда (Окружног привредног суда у Добоју) извршено у ситуацији када је на подручју Окружног привредног суда у Бијељини постојао довољан број стечајних управника, односно да стечајни управници са подручја овог суда нису већ именовани у два друга стечајна предмета. Само би се на тај начин могло закључити да је оптужена кршењем закона донијела незакониту одлуку о именовању стечајних управника. Како ове битне чињенице у опису дјела нису садржане, то пуко позивање оптужбе на поступање оптужене противно члану 68. Закона о стечају не одражава оцјену да се ради о незаконитој одлуци о именовању стечајних управника, што је објективни услов за постојање кривичног дјела из члана 376. Кривичног закона Републике Српске.

Приговорима жалбе не може се довести у питање ни оцјена првостепеног суда да радња оптужене из тачке 4. оптужнице не манифестује законска обиљежја наведеног кривичног дјела. Радњу дјела из ове тачке оптужнице тужилац, према садржају оптужбе, заснива на тврдњи да је оптужена у својству судије, у намјери прибављања користи Ђурђевић Лазу, у стечајном поступку стечајног дужника „Бобар банка“ рјешењем од 24.1.2017. године за стечајног управника, противно члану 278. Закона о банкама Републике Српске, именовала наведено лице, иако према наведеној законској одредби за стечајног управника може бити именовано само лице које има банкарско искуство. Поред разлога које је у побијаној пресуди изнио првостепени суд, овај суд указује да у опису радње дјела није ни наведена битна чињеница да именовани стечајни управник нема банкарско искуство (ова објективна чињеница се не може претпостављати).

Meђутим, на овом пропусту оптужбе, осим што се констатује ради инструктивног дјеловања, не треба посебно инсистирати, имајући у виду да је рјешење о именовану стечајног управника донесено 24.1.2017. године, а да је Закон о банкама Републике Српске, на чије се кршење позива тужилац, ступио на правну снагу 25.1.2017. године. С тога, није јасна, нити је одржива тврдња тужиоца да је оптужена доношењем рјешења о именовану стечајног управника прекршила одредбу члана 278. Закона о банкама Републике Српске који је ступио на снагу након доношења рјешења. Из тог разлога, према опису дјела, не произилази незаконитост одлуке о именовану стечајног управника, а ако одлука није незаконита онда се не може закључити да поступање оптужене представља извршење кривичног дјела из члана 376. Кривичног закона Републике Српске.

Према наведеном, на оптужници због свих њених битних недостатака није се могао засновати ваљан захтјев за доношење осуђујуће пресуде, с обзиром да у оптужници нису садржана конститутивна обиљежја кривичног дјела које је предмет оптужбе, што је оптужница требала да садржи у смислу одредбе 242. став 1. тачка в) ЗКП РС. Како је у чињеничној структури дјела из оптужнице изостао опис свих чињеница и околности који одражавају битна законска обиљежја кривичног дјела повреде закона од стране судије из члана 376. Кривичног закона Републике Српске, то је првостепени суд, супротно приговорима жалбе, правилно оптужену примјеном члана 298. тачка а ЗКП РС ослободио од оптужбе за наведено кривично дјело.

Из наведених разлога, ваљало је жалбу као неосновану одбити и првостепену пресуду потврдити на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничар

Миросава Радић

Предсједник вијећа

Мирко Васиљевић